

Áhítat – 2021. 03. 28.

Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembe jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: „Hozsánna! Áldott, aki az Úr nevében jön, az Izráel Királya!” Jézus pedig egy számárcsikóra találva, felült rá, ahogyan meg van írva: „Ne félj Sion leánya, Ime, királyod jön, számárcsikón ülve.” Tanítványai először nem értették mindezt, de miután Jézus megdicsőült, visszaemlékeztek arra, hogy ez történt vele, ami meg volt írva róla. A sokaság, amely vele volt, amikor Lázárt kihívta a sírból, és feltámasztotta a halálból, most bizonyosságot tett mellette. Elébe is azért vonult ki a sokaság, mert hallották, hogy ezt a jelt tette. A farizeusok pedig így szóltak egymáshoz: „Látjátok, hogy semmit sem tudtok elérni: ime, a világ őt követi.” (János 12:12-19)

Magán viseli az a virágvasárnapi tolongás a tömegdemonstrációk összes lélektani vonását. Ilyenkor elég, hogy elkiáltssa magát valaki. „Jön!” – és egy irányba zúdul a tömeg egymás hegyén-hátán. Viszi a hangulat. Már elég, hogy bekiáltssa valaki a hívószavakat: „Enni adott ötezernek!” „Feltámasztotta Lázárt!” A tömeg zúgja rá a refrént: „Ez a mi emberünk!” Vallásos alaphangot ad az egésznek, hogy zsoltáridézettel foglalják össze, ami történik, és a teli torokból harsogott ige önmagában igaz is: „Áldott, aki jön az Úrnak nevében!” (Zsoltárok 118:25-26) Csak át ne ütne ezen az eufórián ugyanennek, az öt nap múlva megvadult, állhatatlan tömegnek a másik kiáltása: „Feszítsd meg!” A farizeusok tehetetlen kéztördeléssel préselik ki a fogaik között a kudarcukat: „Ime, az egész világ (=kozmosz, teremtettség) elindult utána!” És ez a tény is igaz önmagában: igen, Isten és az Ő egész univerzuma Jézus mögé állt.

Viszont ők ott egy kicsinyke királyt akartak, aki ura lett volna az ő álmaik szerint egy félmegyényi területnek. Gazdasági, katonai, politikai szabadságot és hatalmat adott volna egy elnyomott kis provinciának. Helyette Isten az ég és a Föld Urát, adta, akit az ő népe nem ismert fel. Jézus nem ült Heródes trónjára, hanem tovább vonult a fogyatkozó kísérellel, és a végén egyedül, a Golgota felé. Isten megváltó, szabadító szándéka ott végeztetett el – nem a virágvasárnapi álmok hamis csillogásában.

Milyen szemléletes Jókai Anna verse:

Ima – virágvasárnap alkonyán

*Istenem.
Az az alkony.
A földbe döngölt örökzöldek.
A már üres úton horpadt pléhdobozok zörögnek.
Hasadt nejlonzacsók a bokrokon fennakadva.
Köpésbe ragadt csikkek a taposott fűben.
Istenem.
Ez a piszkos alkony
a hamis csillogású nappal után –
Mert semmi sem volt a híg fényben valódi:
sem a csödület, sem az ujjongás,
sem az integető pálmaágak
sem a fejhangon intonált hozsanna.
Egy álságos jelenet mozgatott bábjai voltunk.
Nem itt dőlt el a sorsunk.
Istenem.
Alkony van.
Kivérzett eufória.
A tömeg berekedt.
Vedel, zabál:
Vacsorál.
A Tévé elé ül.
Új üvöltésre készül.
A „feszítsd meg” élvezetesebb.
A kereszthalál érdekesebb.
Istenem.
A nagypéntek a valóság.
Nem csap be engem.
A virágvasárnap illúzióját
engedd elfelednem.*